

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΕΙ ΚΑΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟ;

Διαβάζουμε σε τέσσερις εκ των επτά Υποσχέσεων που δίδει ο κάθε Ερευνητής τής Αληθείας στον Εαυτό του :

- 1 « **Να Υπηρετώ παντού και πάντοτε τον Θεό εις τον οποίον ανήκω** »
- 2 « **Να χρησιμεύω παντού και πάντοτε ως αγωγός τού Θείου Σχεδίου** »
- 5 « **Να αγαπώ και να υπηρετώ τον Πλησίον εκ βάθους Ψυχής και Πνεύματος, οιαδήποτε και αν είναι η συμπεριφορά του προς εμέ** »
- 6 « **Να διαλογίζομαι καθ' εκάστην τον ΘΕΟΝ με σκοπό τον πλήρη μετ' Αυτού συντονισμό και την εναρμόνιση όλων τών σκέψεων, επιθυμιών και πράξεών μου προς την Πανάγαθο Του Βούληση** »

Άραγε μήπως το να Υπηρετώ τον Θεό ή να είμαι Αγωγός τού Θείου Σχεδίου, κλπ, είναι συνώνυμο τού να Αγαπώ τον Θεό ; Την απάντηση μας την δίνει ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός στα παρακάτω αποσπάσματα τής Αγίας Γραφής :

Κατά Ματθαίον 22:35-38

«Και ένας απ' αυτούς, νομικός, τον ρώτησε, πειράζοντάς τον, και λέγοντας: Δάσκαλε, ποιά εντολή είναι μεγάλη μέσα στον νόμο; Και ο Ιησούς τού είπε: «**Θα αγαπάς τον Κύριο τον Θεό** σου από όλη την καρδιά σου, και από όλη την ψυχή σου, και από όλη την διάνοιά σου». Αυτή είναι πρώτη και μεγάλη εντολή.»
Και

Κατά Μάρκον 12:28-3

«Και πλησιάζοντας ένας από τους γραμματείς, που τους είχε ακούσει να συζητούν, γνωρίζοντας ότι σωστά αποκρίθηκε σ' αυτούς, τον ρώτησε: Ποιά εντολή είναι πρώτη απ' όλες; Και ο Ιησούς απάντησε σ' αυτόν ότι: Πρώτη απ' όλες τις εντολές είναι: «Άκου Ισραήλ· ο Κύριος ο Θεός μας είναι ένας Κύριος. Και **θα αγαπάς τον Κύριο τον Θεό σου** με όλη την καρδιά σου, και με όλη την ψυχή σου, και με όλη την διάνοιά σου, και με όλη την δύναμή σου», αυτή είναι η πρώτη εντολή.»

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΟΜΩΣ ΝΑ ΑΓΑΠΑ ΚΑΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟ ;

Το να αγαπάμε τον Θεό με όλη μας την καρδιά είναι όπως διαβάζουμε η πιο σημαντική εντολή. **Τι σημαίνει όμως να αγαπάμε τον Θεό;** Δυστυχώς ζούμε σε μια εποχή που η λέξη «αγάπη» έχει καταλήξει να έχει ταυτιστεί με ένα συναίσθημα. Πολλοί συγχύζουν το «αγαπώ κάποιον» με το «αισθάνομαι όμορφα γι' αυτόν». «Αισθάνομαι όμορφα» όμως για κάποιον δεν είναι αυτό που η Βίβλος καταλαβαίνει σαν αγάπη. Γιατί κατά την Βίβλο η αγάπη είναι συνδεδεμένη με πράξη, και μιλώντας συγκεκριμένα για αγάπη για τον Θεό με το να κάνει κανείς αυτό που ο Θεός θέλει, δηλαδή το θέλημα Του, τις εντολές Του.

Ο Ιησούς το έκανε αυτό πολύ ξεκάθαρο όταν είπε:

Κατά Ιωάννη 14:15

« **Αν με αγαπάτε, φυλάξτε τις εντολές μου** »

Και κατά Ιωάννη 14:21-24

«Εκείνος που έχει τις εντολές μου και τις τηρεί, εκείνος είναι που με αγαπάει· και εκείνος που με αγαπάει, θα αγαπηθεί από τον Πατέρα μου· και εγώ θα τον αγαπήσω, και σ' αυτόν θα φανερώσω τον εαυτό μου.

Ο Ιούδας (όχι ο Ισκαριώτης) λέει σ' αυτόν: Κύριε, τι συμβαίνει ότι πρόκειται να φανερώσεις σε μας τον εαυτό σου, και όχι στον κόσμο;

Ο Ιησούς αποκρίθηκε και του είπε : Αν κάποιος με αγαπάει, θα φυλάξει τον λόγο μου, και ο Πατέρας μου θα τον αγαπήσει, και θα έρθουμε σ' αυτόν, και θα κατοικήσουμε μέσα σ' αυτόν. Εκείνος που δεν με αγαπάει, δεν φυλάττει τα λόγια μου.»

Επίσης στο Δευτερονόμιο 5:9-10 (δεξ επίσης Έξοδο 20:5-6) διαβάζουμε:

«ΜΗ κάνεις για τον εαυτό σου είδωλο ούτε ομοίωμα κάποιου, από όσα είναι επάνω στον ουρανό ή όσα είναι κάτω στην γη ή όσα είναι μέσα στα νερά κάτω από την γη· μη τα προσκυνήσεις ούτε να τα λατρεύσεις· επειδή, εγώ ο Κύριος ο Θεός σου είμαι Θεός ζηλότυπος, που ανταποδίδω τις αμαρτίες των πατέρων επάνω στα παιδιά, μέχρι τρίτη και τέταρτη γενεά, εκείνων που με μισούν· και κάνω έλεος σε χιλιάδες γενεών, εκείνων που με αγαπούν, και τηρούν τα προστάγματά μου.»

Το να αγαπά κανείς τον Θεό και να τηρεί τις εντολές Του, τον Λόγο Του, δεν είναι πράγματα ξεχωριστά το ένα από το άλλο. Ο Ιησούς είναι απολύτως ξεκάθαρος. Εκείνος που τον αγαπά τηρεί τον Λόγο Του και εκείνος που δεν τηρεί τον Λόγο Του δεν τον αγαπά! Το να αγαπάω λοιπόν τον Θεό λοιπόν δεν σημαίνει αισθάνομαι όμορφα μια Κυριακή πρωί καθώς κάθομαι στο στασίδι μου στην εκκλησία. Απεναντίας αυτό που σημαίνει είναι ότι προσπαθώ να κάνω αυτό που ευαρεστεί τον Θεό, αυτό που κάνει τον Θεό χαρούμενο. Και αυτό είναι κάτι καθημερινό, ο τρόπος που ζω, μέρα με την μέρα.

Ομοίως η Ιωάννου Α περιέχει περισσότερα σχετικά με το σημαίνει να αγαπά κανείς τον Θεό. Ας τα δούμε:

Ιωάννου Α 4:19-21

«Εμείς τον αγαπάμε, επειδή αυτός πρώτος μάς αγάπησε. Αν κάποιος πει, ότι: Αγαπάω τον Θεό, όμως μισεί τον αδελφό του, είναι ψεύτης· επειδή, όποιος δεν αγαπάει τον αδελφό του, που τον είδε, τον Θεό που δεν τον είδε, πώς μπορεί να τον αγαπάει ; Και απ' αυτόν έχουμε τούτη την εντολή, δηλαδή, **εκείνος που αγαπάει τον Θεό, να αγαπάει και τον αδελφό του.**»(5)

Ιωάννου Α 5:2-3

«Από τούτο γνωρίζουμε ότι αγαπάμε τα παιδιά τού Θεού, όταν αγαπάμε τον Θεό και τηρούμε τις εντολές του. Επειδή, αυτή είναι η αγάπη τού Θεού, στο να τηρούμε τις εντολές του· και οι εντολές του δεν είναι βαριές.»

Και Ιωάννου Α 3:22-23

«και ότι αν ζητάμε το παίρνουμε απ' αυτόν, επειδή τηρούμε τις εντολές του και πράττουμε τα αρεστά μπροστά του. Και η εντολή του είναι τούτη: Να πιστέψουμε στο όνομα τού Υιού του, του Ιησού Χριστού, και να αγαπάμε ο ένας τον άλλον, καθώς μας έδωσε εντολή.»

Υπάρχουν πολλές απατηλές θεωρίες και παραπλανητικά πιστεύω σε κυκλοφορία στον Χριστιανισμό του σήμερα.

Μια από τις σοβαρότερες είναι η ιδέα ότι ο Θεός δεν ενδιαφέρεται αν και κατά ποσό θα κάνουμε το θέλημα Του, τις εντολές Του. Σύμφωνα με αυτήν την πλάνη, το μόνο που βασικά ενδιαφέρει τον Θεό είναι εκείνο το λεπτό κατά το οποίο αρχίσαμε στην «πίστη». Η «πίστη» και η «αγάπη για τον Θεό» έχουν αποχωριστεί από οτιδήποτε πρακτικό και θεωρούνται τρόπον τινά θεωρητικές ιδέες και πιστεύω, καταστάσεις του νου, που μπορούν να συνυπάρχουν ανεξάρτητα από τον τρόπο με τον οποίον ζει κάποιος. Όμως το να έχει κανείς πίστη σημαίνει ότι είναι πιστός προς εκείνον προς τον οποίον έχει πίστη!

Και ο πιστός προσπαθεί να ικανοποιήσει Εκείνον προς τον οποίον είναι πιστός, κάνοντας δηλαδή το θέλημα Του, τις εντολές Του. Διαφορετικά απιστεί.

Κάτι άλλο που επίσης γίνεται ξεκάθαρα από τα παραπάνω είναι ότι η αγάπη τού Θεού στην ζωή μας δεν είναι πραγματικά χωρίς όρους.

Πράγματι στο κατά Ιωάννη 14:23 διαβάζουμε:

«Ο Ιησούς αποκρίθηκε και του είπε: Αν κάποιος με αγαπάει, θα φυλάξει τον λόγο μου, και ο Πατέρας μου θα τον αγαπήσει, και θα έρθουμε σ' αυτόν, και θα κατοικήσουμε μέσα σ' αυτόν.»

Επίσης στην Ιωάννου Α 3:22

«και ότι αν ζητάμε το παίρνουμε απ' αυτόν, επειδή τηρούμε τις εντολές του και πράττουμε τα αρεστά μπροστά του.»

Και στο Δευτερονόμιο 5:9-10

«μη τα προσκυνήσεις ούτε να τα λατρεύσεις· επειδή, εγώ ο Κύριος ο Θεός σου είμαι Θεός ζηλότυπος, που ανταποδίδω τις αμαρτίες των πατέρων επάνω στα παιδιά, μέχρι τρίτη και τέταρτη γενεά, εκείνων που με μισούν· και κάνω έλεος σε χιλιάδες γενεών, εκείνων που με αγαπούν, και τηρούν τα προστάγματά μου.»

Στο κατά Ιωάννη 14:23 υπάρχει ένα «εάν» και ένα «και». ΕΑΝ κάποιος αγαπά τον Ιησού, θα τηρήσει τις εντολές Του, ΚΑΙ, σαν αποτέλεσμα, ο Πατέρας θα τον αγαπήσει και μαζί με τον Γιο Του θα έρθουν και θα κάνουν την κατοικία Τους μέσα του. Επίσης στην Α Ιωάννου λαμβάνουμε αυτά που ζητάμε από Αυτόν επειδή τηρούμε τις εντολές Του και κάνουμε αυτά που είναι αρεστά ενώπιον Του. Και στο Δευτερονόμιο, το έλεος του Θεού είναι προς εκείνους που τον αγαπούν και τηρούν τις εντολές Του. Υπάρχει λοιπόν μια καθαρή σύνδεση ανάμεσα στο έλεος τού Θεού και στο να κάνει κανείς το θέλημα Του. Για να πούμε με άλλα λόγια: ας μην νομίζει κανείς ότι η απείθεια προς τον Θεό και η παράβλεψη του Λόγου Του και των εντολών Του δεν έχει δα και μεγάλη σημασία, αφού ο Θεός έτσι και αλλιώς μας αγαπά. Επίσης ας μην νομίζουμε ότι επειδή λέμε ότι αγαπάμε τον Θεό σημαίνει αυτό τον αγαπάμε και πραγματικά. Το κατά ποσό αγαπάμε ή όχι τον Θεό φανερώνεται από την απάντηση στην εξής πολύ απλή ερώτηση: κάνουμε αυτό που ευαρεστεί τον Θεό, το θέλημα Του, τον Λόγο Του, τις εντολές Του ή όχι; Αν η απάντηση είναι ναι, τότε ναι αγαπάμε τον Θεό. Αν η απάντηση είναι όχι, τότε δεν τον αγαπάμε. Είναι τόσο απλό!

Κατά Ιωάννη 14:23-24

«Αν κάποιος με αγαπάει, θα φυλάξει τον λόγο μου Εκείνος που δεν με αγαπάει, δεν φυλάττει τα λόγια μου.»

2. «Μα δεν αισθάνομαι ότι θέλω να κάνω το θέλημα του Θεού»: η περίπτωση των δυο αδελφών

Πηγή σύγχυσης είναι επίσης η ιδέα ότι οφείλει κανείς να κάνει το θέλημα τού Θεού μόνο όταν το «αισθάνεται». Άμα όμως δεν το «αισθάνεται», ε τότε δεν πειράζει αν δεν κάνει το θέλημα του Θεού, αφού, κατ' υπόθεση, ο Θεός δεν μας θέλει να κάνουμε κάτι αν δεν το αισθανόμαστε πραγματικά. Αλλά αγαπητοί μου αναγνώστες πείτε μου κάτι: πηγαίνετε στην δουλειά σας μόνο όταν το αισθάνεστε;

Σηκωνόσατε το πρωί και σκεπτόσατε αν αισθανόσατε ότι θα θέλατε να πάτε στην δουλειά και αν το αισθανόσατε σηκωνόσατε και πάτε, αλλά άμα δεν το «αισθανόσατε» χωνόσατε βαθύτερα κάτω από τα σκεπάσματα; Κάνετε αλήθεια κάτι τέτοιο; Δεν το νομίζω! Αντίθετα σηκωνόσατε και κάνετε την δουλειά σας ασχέτως με το πώς αισθανόσατε! Σε αντίθεση όμως με αυτό που όλοι μας θεωρούμε σωστό όσον αναφορά την δουλειά μας, όταν το θέμα έχει να κάνει με το θέλημα τού Θεού, δίνουμε εξωπραγματική βάση στο πως αλήθεια «αισθανόμαστε». Φυσικά και ο Θεός μας θέλει να κάνουμε το θέλημα Του και να το αισθανόμαστε κιόλας, αλλά εάν δεν το αισθανόμαστε, είναι προτιμότερο να κάνουμε το θέλημα Του σε κάθε περίπτωση αντί να μην το κάνουμε καθόλου! Και για να χρησιμοποιήσουμε ένα παράδειγμα από αυτά που ο Κύριος μας είπε: «Αν ο οφθαλμός σου σε σκανδαλίζει βγάλτον να...». Δε λέει ο Κύριος: «Αν σε σκανδαλίζει ο οφθαλμός και αισθάνεσαι να τον βγάλεις, τότε βγάλτον ! Αλλά άμα δεν αισθάνεσαι ε τότε, αφού δεν το «αισθάνεσαι», άφησε τον να σε φθείρει!» Το σάπιο μάτι οφείλεις να το βγάλεις και να το απορρίψεις είτε το αισθάνεσαι, είτε όχι! Έτσι και το θέλημα του Θεού: είναι ωραίο και το πλέον επιθυμητό να το κάνεις και να το αισθάνεσαι, αλλά άμα δεν το αισθάνεσαι κάντο έτσι και αλλιώς αντί να απειθείς σε αυτό.

Ας δούμε όμως ένα παράδειγμα από το κατά Ματθαίο. Εκεί, στο κεφάλαιο 21, οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι του λαού ρωτούσαν και πάλι τον Ιησού. Σαν απάντηση στις ερωτήσεις τους Αυτός του έδωσε την ακόλουθη παραβολή:

Κατά Ματθαίον 21:28-31

«Αλλά, τι γνώμη έχετε; Ένας άνθρωπος είχε δύο γιούς· και καθώς ήρθε στον πρώτο, είπε: Παιδί μου, πήγαινε σήμερα να δουλέψεις στον αμπελώνα μου. Και εκείνος απαντώντας, είπε: Δεν θέλω· ύστερα, όμως, μετανιώνοντας, πήγε. Και καθώς ήρθε στον δεύτερο, του μίλησε κατά παρόμοιο τρόπο. Και εκείνος απαντώντας, είπε: Εγώ, θα πάω, κύριε· και δεν πήγε. Ποιός από τους δύο έκανε το θέλημα τού πατέρα; Του λένε : Ο πρώτος.»

Η απάντηση τους ήταν δίχως άλλο σωστή. Ο πρώτος γιος δεν αισθάνονταν ότι ήθελε να κάνει το θέλημα του πατέρα του. Του το είπε ξεκάθαρα: «δεν θα πάω να δουλέψω στον αμπελώνα σου σήμερα». Αλλά μετά το σκέφτηκε και άλλαξε γνώμη. Ποιός να ξέρει τι να άλλαξε την γνώμη του. Η υπόθεση μου: η φροντίδα και η αγάπη για τον πατέρα του. Άκουσε τον πατέρα του να τον καλεί να κάνει το θέλημα του, αλλά δεν «αισθάνονταν» ότι ήθελε να το κάνει. Μπορεί να ήθελε να κοιμηθεί περισσότερο, να πιεί τον καφέ του αργά αργά ή να πάει έξω με τους φίλους του. Έτσι η πρώτη του αντίδραση, πιθανών κάτω από τα σκεπάσματα, ήταν να φωνάξει: «δεν πάω!». Αλλά έπειτα, σκέφτηκε τον πατέρα του, και επειδή τον αγαπούσε, άλλαξε γνώμη, σηκώθηκε από το κρεβάτι και έκανε αυτό που ο πατέρας του τού ζήτησε να κάνει.

Ο άλλος τώρα γιός, είπε στον πατέρα του – πιθανόν επίσης κάτω από τα σκεπάσματα – «ναι μπαμπά, θα πάω». Αλλά δεν πήγε!

Πιθανόν ξανακοιμήθηκε, ή πήγε σε ένα φίλο του και εξαφανίστηκε κάνοντας αυτό που αυτός ήθελε. Μπορεί να «αισθάνθηκε» για μια στιγμή ότι ήθελε να κάνει αυτό που ο πατέρας του του ζήτησε, αλλά τα αισθήματα έρχονται και φεύγουν σαν τον αέρα.

Έτσι αυτό το «αίσθημα» του να κάνει το θέλημα του πατέρα του, αντικαταστάθηκε από ένα άλλο δυνατότερο «αίσθημα» και τελικά δεν το έκανε!

Ποιός λοιπόν από τους δυο γιούς έκανε το θέλημα τού πατέρα του;

Αυτό που δεν αισθάνονταν αρχικά ότι ήθελε να το κάνει αλλά τελικά το έκανε ή εκείνος που αισθάνονταν αρχικά ότι ήθελε να το κάνει αλλά τελικά δεν το έκανε; Η απάντηση είναι νομίζω προφανής.

Προηγουμένως επίσης είδαμε ότι το να αγαπά κανείς τον Θεό σημαίνει να κάνει το θέλημα Του.

Μπορούμε λοιπόν να ρωτήσουμε και το εξής: «ποιός από τους δυο γιούς αγαπούσε πραγματικά τον πατέρα; » ή «με ποιόν από τους δυο γιούς ήταν ο πατέρας ευχαριστημένος ; »

Η απάντηση είναι προφανώς και πάλι η ίδια: με εκείνον που έκανε το θέλημα τού Πατέρα!

Συμπέρασμα λοιπόν: κάνει το θέλημα τού Θεού άσχετα από αισθήματα!

Ακόμα και αν η πρώτη σου αντίδραση είναι «δεν θα το κάνω», «δεν αισθάνομαι ότι θέλω να το κάνω», άλλαξε γνώμη και κάντο. Σίγουρα είναι καλύτερο να κάνει κανείς το θέλημα τού Θεού και να το «αισθάνεται», αλλά μεταξύ του να μην κάνει κανείς το θέλημα τού Θεού και να το κάνει χωρίς να το αισθάνεται ιδιαίτερα, η επιλογή που πρέπει να επιλέξει είναι: θα κάνω το θέλημα τού Θεού άσχετα από το τι αισθάνομαι.

Θα το κάνω γιατί αγαπώ τον Πατέρα μου και θέλω να τον ευχαριστήσω!

3. Η νύχτα στον κήπο της Γεσθημανής

Τώρα, με τα παραπάνω δεν εννοούμε ότι δεν μπορούμε ή δεν πρέπει να μιλήσουμε στον Πατέρα μας ζητώντας άλλες πιθανές επιλογές (6). Η σχέση μας με τον Πατέρα είναι πραγματική ΣΧΕΣΗ. Ο Κύριος επιθυμεί τα κανάλια επικοινωνίας με τα παιδιά του που στέλνει να εργαστούν στον αμπελώνα να είναι πάντα ανοιχτά. Αυτό που συνέβη στον κήπο της Γεσθημανής την νύχτα που ο Ιησούς παραδόθηκε για να σταυρωθεί είναι χαρακτηριστικό. Ο Ιησούς ήταν στον κήπο με τους μαθητές του και ο Ιούδας με τους υπηρέτες των αρχιερέων ήταν καθ' οδόν για να τον συλλάβουν και να τον σταυρώσουν. Ο Ιησούς ήταν σε αγωνία. Θα προτιμούσε το ποτήρι αυτό να απομακρυνθεί από αυτόν. Και αυτό ζήτησε από τον Πατέρα:

Κατά Λουκά 22:41-44

«Και αυτός χωρίστηκε απ' αυτούς σε απόσταση περίπου βολής μιας πέτρας, και αφού γονάτισε, προσευχόταν, λέγοντας: Πατέρα, αν θέλεις, να απομακρύνεις από μένα τούτο το ποτήρι· όμως, όχι το δικό μου θέλημα, αλλά το δικό σου ας γίνει. Και φάνηκε σ' αυτόν ένας άγγελος από τον ουρανό ενισχύοντάς τον. Και καθώς ήρθε σε αγωνία, προσευχόταν πίο θερμά. Έγινε, μάλιστα, ο ιδρώτας του σαν θρόμβοι αίματος που κατέβαιναν στην γη.»

Δεν υπάρχει τίποτα μεμπτό στο να ζητήσει κάνει από τον Πατέρα μια άλλη οδό. Δεν υπάρχει τίποτα μεμπτό στο να ζητήσει κανείς από τον Πατέρα να μείνει στο σπίτι σήμερα και να μην πάει στον αμπελώνα! Αυτό που είναι μεμπτό είναι να μείνει κανείς σπίτι αδιαφορώντας για τον Πατέρα και το τι αυτός λέει. Χωρίς δηλαδή να του το ζητήσει. Αυτό είναι απείθεια. Δεν είναι όμως απείθεια να συζητήσει κανείς με τον Πατέρα ζητώντας εξαίρεση.

Αν κάποιος ζητήσει άλλη οδό από τον Πατέρα και δεν υπάρχει πραγματικά καμιά άλλη, μπορεί να λάβει ειδική υποστήριξη από τον Πατέρα στο να κάνει το θέλημα Του, όπως και ο Ιησούς έλαβε εκείνη την νύχτα: «και φάνηκε σ' αυτόν ένας άγγελος από τον ουρανό ενισχύοντάς τον».

Ο Ιησούς θα προτιμούσε αυτό το ποτήρι να απομακρυνθεί από Αυτόν, ΜΟΝΟ ΟΜΩΣ αν ήταν το θέλημα του Θεού. Και σ' αυτήν την περίπτωση δεν ήταν. Και ο Ιησούς το δέχτηκε. Όπως είπε στον Πέτρο, μετά την άφιξη τού Ιούδα και της παρέας του:

Κατά Ιωάννη 18:11

«Ο Ιησούς, λοιπόν, είπε στον Πέτρο: Βάλε την μάχαιρα σου στην θήκη. Το ποτήρι που μου έδωσε ο Πατέρας, δεν θα το πιώ;»

Ο Ιησούς έκανε πάντα αυτό που ευχαριστούσε τον Πατέρα, ακόμα και αν δεν τον αισθάνονταν τόσο.

Και επειδή το έκανε αυτό, επειδή πάντα έκανε αυτό που ευχαριστούσε τον Πατέρα, ο Πατέρας ποτέ δεν τον άφησε μόνο. Όπως είπε:

Κατά Ιωάννη 8:29

«Και εκείνος που με απέστειλε είναι μαζί μου· ο Πατέρας δεν με άφησε μόνον· επειδή, εγώ κάνω πάντοτε τα αρεστά σ' αυτόν.»

Αυτός είναι το παράδειγμα μας. Όπως ο απόστολος Παύλος είπε στην προς Φιλιππησίους:

Προς Φιλιππησίους 2:5-11

«Να είναι, μάλιστα, σε σας το ίδιο φρόνημα, που ήταν και στον Ιησού Χριστό· ο οποίος ενώ υπήρχε σε μορφή Θεού, δεν νόμισε αρπαγή το να είναι ίσα με τον Θεό· αλλά, κένωσε τον εαυτό του, παίρνοντας μορφή δούλου, αφού έγινε όμοιος με τους ανθρώπους· και, καθώς βρέθηκε κατά το σχήμα ως άνθρωπος, ταπεινώσε τον εαυτό του, γινόμενος υπάκουος μέχρι θανάτου, θανάτου μάλιστα σταυρού. Γι' αυτό, και ο Θεός τον υπερέψωσε, και του χάρισε όνομα, που είναι το όνομα πάνω από κάθε άλλο· ώστε στο όνομα τού Ιησού να λυγίσει κάθε γόνατο επουρανίων και επιγείων και καταχθονίων· και κάθε γλώσσα να ομολογήσει ότι ο Ιησούς Χριστός είναι Κύριος, σε δόξα τού Πατέρα Θεού.»

Ο Ιησούς ταπεινώσε τον εαυτό Του. Είπε: «όχι το δικό μου θέλημα, αλλά το δικό σου ας γίνει». Ο Ιησούς ΥΠΑΚΟΥΣΕ ! Και το ίδιο θα πρέπει να κάνουμε και εμείς. Το ίδιο φρόνημα, το φρόνημα τής υπακοής, το φρόνημα που λέει «όχι όπως εγώ θέλω αλλά όπως εσύ», ας είναι και σε μας. Όπως ο Παύλος συνεχίζει:

Προς Φιλιππησίους 2:12-13

«Όστε, αγαπητοί μου, καθώς πάντοτε υπακούσατε, όχι μονάχα όπως στην παρουσία μου, αλλά πολύ περισσότερο τώρα στην απουσία μου, με φόβο και τρόμο να κατεργάζεστε την δική σας σωτηρία· επειδή, ο Θεός είναι που ενεργεί μέσα σας και το να θέλετε και το να ενεργείτε, κατά την ευδοκία του.»

«Όστε αγαπητοί μου», δηλαδή: «επειδή λοιπόν αγαπητοί μου έχουμε ένα τέτοιο μεγάλο παράδειγμα υπακοής, Ιησού Χριστό τον Κύριο μας, ας υπακούετε και σεις, εργαζόμενοι την σωτηρία σας με φόβο και τρόμο γιατί ο Θεός δουλεύει μέσα μας στο να θέλουμε και να κάνουμε αυτό που ευαρεστεί σε Εκείνον»

Και όπως ο Ιάκωβος λέει:

Ιακώβου 4:6-10

«γι' αυτό λέει : «Ο Θεός στους υπερήφανους αντιτάσσεται, στους ταπεινούς όμως δίνει χάρη». Υποταχθείτε, λοιπόν, στον Θεό· αντισταθείτε στον διάβολο, και θα φύγει από σας. Πλησιάσετε στον Θεό, και θα πλησιάσει σε σας. Καθαρίστε τα χέρια σας, αμαρτωλοί, και αγνίστε τις καρδιές, δίγλωμοι. Κακοπαθήστε και πενήθηστε και κλάψτε· το γέλιο σας ας μεταστραφεί σε πένθος, και η χαρά σε κατήφεια. Ταπεινωθείτε μπροστά στον Κύριο και θα σας υψώσει.»

4. Συμπέρασμα

Το να αγαπά κανείς τον Θεό με όλη του την καρδιά είναι η πιο σημαντική εντολή. Αλλά η αγάπη τού Θεού δεν πρέπει να νομισθεί σαν διανοητική κατάσταση όπου απλά «αισθανόμαστε όμορφα» αναφορικά με τον Θεό.

Το να αγαπάμε τον Θεό είναι το ίδιο με το να κάνουμε το θέλημα Του.

Δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα όπως αγαπώ τον Θεό αλλά την ίδια στιγμή δεν πειθαρχώ στο θέλημα Του. Δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα όπως έχω πίστη αλλά την ίδια στιγμή απιστώ προς τον Θεό, αρνούμενος να κάνω αυτό που Εκείνος λέει. Η πίστη δεν είναι απλά διανοητική κατάσταση. Σε πρώτη φάση ο αρχάριος θα πρέπει να προσπαθεί να εφαρμόσει την 6^η υπόσχεση (*να διαλογίζομαι καθ' εκάστην τον ΘΕΟΝ με σκοπό τον πλήρη μετ' Αυτού συντονισμό και την εναρμόνιση όλων των σκέψεων, επιθυμιών και πράξεών μου προς την Πανάγαθο Του Βούληση.*)

Πίστη στον Θεό και τον Λόγο Του σημαίνει είμαι πιστός στον Θεό και τον Λόγο Του. Ας μην δώσουμε βάση στις διάφορες απάτες που θέλουν να ξεχωρίσουν το ένα από το άλλο.

Επίσης είδαμε ότι είναι καλύτερα κανείς να κάνει το θέλημα τού Θεού ακόμα και αν δεν το αισθάνεται και τόσο πάρα να απειθήσει στον Θεό. Αυτό δεν μας κάνει ρομπότ χωρίς αισθήματα. Μπορούμε και πρέπει πάντα να μιλάμε με τον Κύριο ζητώντας Του μια άλλη οδό, αν αισθανόμαστε ότι το θέλημα Του είναι ιδιαίτερα δύσκολο για μας και θα πρέπει να λάβουμε την απάντηση Του όπως αυτή μας δοθεί (6). Αν υπάρχει πραγματικά και άλλη οδός ο Κύριος θα την προμηθεύσει. Είναι ο πιο υπέροχος Πατέρας και Κύριος από όλους, γεμάτος χάρη και αγαθότητα προς όλα τα παιδιά Του. Και αν δεν υπάρχει άλλος τρόπος θα μας βοηθήσει να κάνουμε αυτό που σε μας φαίνεται πολύ δύσκολο, όπως ακριβώς έκανε εκείνη την νύχτα με τον Ιησού.

ΟΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΥΠΗΡΕΤΕΙ ΤΟΝ ΘΕΟ ή αλλιώς ΔΕΝ ΤΟΝ ΑΓΑΠΑ αργά ή γρήγορα θα καταλάβει ότι η ζωή του είναι τελείως κενή, άσκοπη, άνευ στόχου και προοπτικής, άνευ προορισμού.

« Ἕτερος δὲ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἶπεν αὐτῷ· Κύριε, ἐπίτρεψόν μοι πρῶτον ἀπελθεῖν καὶ θάψαι τὸν πατέρα μου. Ἐνας δὲ ἄλλος ἀπὸ τῶν πολλοῦ μαθητᾶς του τοῦ εἶπε· “Κύριε, δος μου τὴν ἀδειαν νὰ γυρίσω στὸ σπίτι, διὰ νὰ θάψω πρῶτα τὸν πατέρα μου καὶ ἐπειτα σε ἀκολουθήσω”. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἀκολούθει μοι, καὶ ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς.» Ματθαῖος κεφ. 8,21-22

I+S

